

Venner, som kunde danne Flertal i Lands-
thinget, vilde som et fast Kammeraderi kunne
regjere Landet og indføre alle de Bestem-
melser, som de havde Øyst til, gennem Fi-
nantsloven, uden at Folkethinget kunde gjøre
Noget derimod, naar det først var gaaet ind
paa dette Forslag. Men alle Kammeraderier
ere jo omstiftelige, det gaar med dem som
med al Ting her i Verden, de staa deres Tid,
saa verle de, og hvis Regjeringen ikke kan se
det, saa ere dens Venner omkring i Landet
fuldstændig paa det Nene med, at der allerede
er Tendentier til Stede, som tyde paa, at
Strømmen er ved at vende sig. Hvis nu
Strømmen vendte sig, og Regjeringen virke-
lig ikke længer havde Kammerater nok, eller
hvis de personlige Forhold forandrede sig,
saa der kom andre Mænd til Roret, som
ikke hørte til Regjeringens Venner, og som
maaſte det nuværende Flertal i Landstinget
syntes overordentlig slet om, hvad vilde saa
Landstinget gjøre? Saa vilde det være re-
duceret til absolut ingen Verdens Ting at
gjøre. Landstinget vil nemlig gennem
denne Praxis' Indførelse miste enhver Mu-
lighed for at gjøre Opposition mod enhver
fremtidig Regjering. Det vil ikke kunne røre
sig af Blotten, det vilde, hvis det nægtede
Love, blive slaaet ned gennem Bevillinger
paa midlertidige Finantslove det ene Aar
efter det andet, og hvad vil saa Landstinget
have? Intet. Mens nemlig Folkethinget,
hvis Regjeringen virkelig gaar over Stregen
og ikke respekterer vor Bevillingsmyndighed,
har hele det store Folk bagved sig, som Re-
gjeringen nok en Gang skal komme til at re-
spektere, saa har Landstinget slet ingen Ting
bagved sig, det har hverken et Folk eller en
Opinion bagved sig. Med andre Ord,
hvis dette Forslag bliver vedtaget, vil
det reducere Landstinget til et Kul.
Det vil indskrænke, svække Folkethingets
Myndighed meget betydeligt og foreløbig
give Regjeringen en Magtfulde, hvormed
den fremtidig kan gjøre Alt, hvad den har
Øyst til, men det vil fuldstændig tilintetgjøre
et fremtidigt Landsting. Det vil gjøre alle
de Spørgsmaal overflødige, der kunne reise
sig om Ønskeligheden af en Forsatningsfor-
andring; thi fra den Dag, det er slaaet fast,
og Opinionen saa arbejder rolig videre og,
i Kraft af den Magt, som Opinionen har,
og som heller ikke den høie Regjering vil
kunne modsætte sig saa overordentlig længe,
efterhaanden tog den Magt, som den faaar
alle Steder i hele Verden, og som den ogsaa
efterhaanden vil faae her i dette lille fortroef-
selige Land, som trods alle kinesiſke Bestre-
belse ikke vil kunne holde sig som et evigt
Rina, saa er Landstinget borte, og man

behøver ingen Forsatningsforandring. Det
spiller ingen Rolle mere, fra det Dieblif
denne Bestemmelse er vedtagen. Det er der-
for et nyt Bevis paa den underlige Mangel
paa Fremblif, dette glade Liv i Ruet, som
den høie Regjering nu har søkt i 10 Aar.
Den høie Regjering officeres ikke af Ruets
Sorger. Det gaar galt med det One og galt
med det Andet. Det, den foreslaar, bliver
der ingen Ting af, det, den kalder Landets
Livsſag, falder sammen, Alt det generer ikke
den høie Regjering; den lever dog glad og
fornøiet; med Hensyn til Fremtiden har den
hverken Glæder eller Sorger. Det er en
Ting, som den høie Regjering og dens Ven-
ner lader stjøtte sig selv. De leve i Haa-
bet; om det gaar godt eller ikke — après
nous le déluge! Her er Begyndelsen til
Overfømmelsen af Landstinget, som Re-
gjeringen selv foreslaar for at redde sig
endnu en Stund overfor Folkethinget. Det
er en mærkelig konservativ Politif. Jeg til-
lader mig at sige, at det er overhovedet en
mærkværdig Politif. Men det er ikke nok
hermed. Dette Forslag er ikke blot en fuld-
stændig Ophævelse af Tolamersystemet for
at indføre et Slags Ministervælde, støttet
til en Klasse, som tjener den omkring i Lan-
det. Det er selvfølgelig en Ophævelse af
enhver fornuftig og mulig Administration.
Fra det Dieblif, Regjeringen faar dette For-
slag vedtaget, har den ikke den fjerneste In-
teresse i, at her bliver ordnede Tilstande i
Landet. Tværtimod, det maa være Regje-
ringens Opgave altid at faae en midlertidig
Finantslov; de midlertidige Finantslove ere
langt bedre for den nuværende Regjering
end en endelig Finantslov, for med en mid-
lertidig Finantslov behøver den kun at re-
spektere, hvad dens nuværende Flertal i
Landstinget vil nægte, og det nægter ikke
en Smule mere, end den selv ønsker, der skal
nægtes; jeg antager, at Regjeringen for at
faae en saadan Lov vil være saa hensynsfuld
at gjøre det muligt for Landstingets Fler-
tal at vise sin Selvstændighed ved, at den
forlanger det Dobbelte af, hvad den ønsker,
og saa lade Landstingets Flertal nægte det
Halve for derefter at tage Resten paa en
midlertidig Finantslov. Det vil blive alde-
les gyldne Tider for den nuværende Regje-
ring. Men naar Regjeringen og Landsting-
et aldrig vil have en endelig Finantslov,
altid vil løbe paa midlertidige, kan man vist
være temmelig rolig for, at vi ikke no-
gensinde komme ud over de midlertidige
Finantslove. Vi ville ikke for Fremtiden
faae andre. Men enhver virkelig Stats-
økonomi vil blive umulig derved; thi en
midlertidig Finantslov er dog alligevel efter